

3.

"Đi Tìm Thời Gian Đã Mất".

Sàigòn, thứ Hai 26/4/1976

Buổi sáng thật sớm, theo địa chỉ một người bạn gái đưa cho, tôi đáp xe vào Chợ Lớn, tìm đến nhà người đàn bà chuyên nghề phá thai. Lưng lơ trống vắng, tôi không mang trong đầu ý niệm gì đặc biệt ngoài ước muốn dứt bỏ cái khối u hoài đang đè nặng cả con người tôi từ hơn tháng trước. Tuy nhiên, man mác giữa hồn vẫn hiện hữu một nỗi niềm vô cùng tiếc nuối. Nhiều lần tôi giơ tay ra định bảo bác phu xe quay trở về con đường cũ; nhưng rồi bàn tay bỏ xuống, tôi lặng im, nhìn đường phố từng chặng lùi lại đằng sau tầm mắt, giống như đang nhìn tuổi trẻ của mình dần dần rời bỏ xác thân.

Sau tiếng gõ nhẹ, cánh cửa hé mở, một phụ nữ lộ đầu nhìn ra. Tôi nói lý do, bà vội vàng đứng sang một bên, nhường chỗ cho tôi khẽ lách bước. Chỉ cho tôi một cái ghế, bà bảo tôi ngồi đợi, xong nói lí nhí gì đó tôi nghe không rõ, bà biến nhanh vào phía nhà sau.

Căn phòng được trang trí theo lối thông thường của một gia đình người Tàu. Cái bàn thờ gia tiên nằm sát bức tường nhìn ra cửa chính. Nơi tôi ngồi là một bộ bàn ghế khám xà cừ, đặt ngay chính giữa. Cái tủ chè cũng khám xà cừ, kê trong một góc.

Nghiêng nửa người tựa vào thành ghế, tôi cảm nghe rất mệt. Từ hơn tháng nay vẫn thường như vậy. Con mệt đến từ một trạng thái dao động nội tâm nhiều hơn là từ sự thay đổi của cơ thể. Cánh tay phải chông vào mang tai, năm ngón luồn trong tóc, tôi tự hỏi: "*Minh đang muốn làm gì vậy?*"

Đây cũng là câu hỏi khiến tôi quay cuồng luôn luôn kể từ khi đeo trong đầu "*cái quyết định kia.*"

Lòng riêng, *tôi vẫn thềm giữ Trân Sa*, tưởng tượng đó sẽ là nguồn an ủi vô biên cho tôi trên bước đường cô đơn sắp đến. (Sao tôi chỉ mãi tin Trân Sa sẽ là một đứa con gái thông minh xinh đẹp, đúng như Nguyễn và tôi đã từng tô vẽ?) Nhưng biết giữ cách nào đây trong hoàn cảnh hiện tại rồi bởi cuộc sống của tôi?

Nguyễn có lý khi cho rằng Trân Sa không thể nào hiện hữu, dẫu *chàng chưa hề biết chút gì* sự việc Trân Sa đã *đang hiện hữu*. Tôi cũng không có quyền nhìn Trân Sa đi lại bước bất hạnh thiếu vắng một người cha, giống như đứa con thứ nhất, kết quả của lần làm lỡ đầu tiên, khi tôi vừa tròn cái tuổi 22. (Trong cuộc đời một con người, chẳng cứ là đàn bà, *không thể bảo rằng có nhiều lần làm lỡ.*)

Tuy nhiên, trong sâu thẳm tâm hồn, sao chỉ là một mối buồn man mác bất cứ khi nào nghĩ đến điều "*phải làm chuyện ấy.*" Trái tim như oằn xuống từng lúc. ***Lòng tự biết, rũ bỏ Trân Sa khỏi cơ thể cũng chính là đang rũ bỏ cả một thời hoa niên sau rớt của tôi.***

Người phụ nữ lúc này xuất hiện, bảo tôi theo bà. Ngoài trời đang mưa, những hạt nhỏ lác rắc vừa đủ làm ướt đầu tóc.

Chúng tôi đi bộ, len lỏi qua các dãy hàng của khu chợ An Đông ồn ào tấp nập; cuối cùng dừng lại trước một căn nhà tồi tàn bên trong một con hẻm ngách. Người đàn bà đẩy cánh cửa không khóa, ra dấu cho tôi bước vào. Xong, bà quay gót về hướng cũ.

Một phụ nữ khác đã sẵn có mặt, đón tôi bằng câu hỏi:

"Bao lâu rồi?"

Bà nói giọng Bắc ấm áp.

Tôi không đáp, chỉ im lặng nhìn bà, biết rằng đó là người mà tôi muốn gặp.

Bà khoảng 55, khuôn mặt hiền lành, nụ cười dễ dãi, đôi bàn tay có những chiếc móng đỏ trau chuốt. Tôi bỗng thấy lạ lùng. Nếu không đến đây "*vì một mục đích*" mà nhìn cái vẻ ôn hòa bề ngoài của bà, tôi sẽ không thể nào nghĩ nổi, đã có biết bao linh hồn vô tội từng bị bóp chết tàn nhẫn dưới đôi bàn tay dịu dàng mềm mại kia.

Người đàn bà đưa tôi vào một căn khác phía bên trong, vừa vịn cho một cái băng ca và một chiếc ghế đầu đặt ngay khoảng giữa. Một cái bàn nhỏ kê sát bức tường, đối diện cửa. Chiếc bồn rửa tay nằm sâu trong góc. Nền nhà bằng xi măng. Tường màu trắng đục. Ngoài ra, không một vật nào khác dùng làm trang trí để có thể đánh bật đi cái vẻ lạnh lẽo của căn phòng.

Nở nụ cười thân thiện, người đàn bà bảo tôi lên nằm trên chiếc băng ca. Cảm giác rờn rợn vây chặt thân tôi. Ý nghĩ mình đang nằm trên vị trí của những linh hồn oan khuất cứ làm tôi rùng mình từng lúc.

Đưa tay nắn nắn bụng tôi, bà lập lại câu hỏi ban nãy:

"Bao lâu rồi?"

Lần này tôi đáp:

"Độ một tháng!"

"Không! Đã hơn hai tháng!"

Rồi bà hỏi:

"Trông cháu còn trẻ lắm. Bao nhiêu tuổi vậy?"

Tôi đáp hai mươi sáu.

"Sao không giữ?"

Tôi cười héo hắt:

"Cháu không có điều kiện để nuôi đứa nhỏ."

Những lời đối đáp chỉ vậy. Người đàn bà bắt đầu làm việc. Còn tôi thì hành động theo tất cả những câu ra lệnh của bà

.....
Bỏ đi 7 dòng .....

"Xong rồi!"

Tiếng lách cách của kim loại vang lên, người đàn bà vừa nói, vừa chia ra trước mắt tôi một cái thau nhỏ bằng thiếc, hình dáng rộng cỡ hai bàn tay đầu lại:

"Lớn rồi đó! Để trẻ hơn, sợ lấy ra không được."

Tôi nghiêng mình gương dậy. Một đồng thịt vụn lẫn cùng máu đỏ, tạo nên một hình ảnh thật nhiều ghê rợn. Tôi quay đi ngay, không kèm được một tiếng "ọe" nhỏ phát từ cổ họng. Người đàn bà đặt cái thau xuống trên mặt bàn, đến bên bồn, mở nước rửa tay. Xong, vói chiếc quần trên cái máng gàn đó, bà giúp tôi tròng chân vào hai ống. Rút từ trong túi một lọ dầu nóng đưa tôi, giọng bà nhỏ nhẹ:

"Không sao! Chút nữa, cháu sẽ thấy không còn mệt mỗi gì đâu."

Bà dặn thêm:

"Về nhà, nhớ khoan ăn cua ăn tôm trong vài ngày nghe, độc lắm đó!"

Tôi rời căn nhà người đàn bà vào lúc quá trưa. Con mưa nhỏ đã dứt. Trên nền trời tủa rộng những tia sáng âm áp. Phố chợ vẫn ồn ào đông đảo. Tôi đi thong thả, cố ghim bước chân mình nhỏ lại. Qua những quán hàng, vài tiếng mời cất lên, thân thiện. Tôi lắc đầu, cười mím. Nơi bụng dưới không còn nặng nề như ban sáng. Vết thương vừa mới xảy cũng không có gì ảnh hưởng cho cơ thể.

Tuy nhiên, một điều chắc chắn, *vết thương của tám hồn tôi lúc bấy giờ đang bắt đầu lan rộng*. Đôi mắt xa vời, tâm tư lơ lửng, một giọt lệ làm mờ con đường trước mặt.

Tôi khóc cho mình, những ước mơ trong đời chưa một lần trở thành sự thật. Cũng khóc cho Trân Sa, đứa con gái nhỏ không được quyền có mặt để ban cho tôi tiếng gọi "Mẹ" thân yêu!

□